

מרק והענק מהוטשייר

אנגליה

לפני שנים רבות, בכפר קטן, לא הרחק מהעיר אטון, חי בחור צעיר בשם מרק. הוא היה עני, אבל צנוע וחרוץ, ורק לא היה חכם ביותר, אך אמו השלימה עם כך. "אין לך מה לדאוג, מרק" הייתה אומרת "אם אתה כנה, חרוץ וטוב לב הכל יסתדר יפה. צריך רק למצוא לך אישה חכמה. מה תגיד – תחפש כזו בעצמך, או שאני אחפש לך?" מרק אמר שהוא יחפש לו אישה מתאימה בעצמו, וביום ראשון הקרוב הלך העירה והתחיל להסתכל על בחורות מקומיות. אחת – די יפה, אך בראשה רק תלבושות וריקודים. אחרת – צנועה וחרוצה, אך לא יודעת להוציא משפט שלם. ואז ראה את קתי, חולבת מהחווה הסמוכה, יפה, חרוצה ושכל שלה מעולה. שאל אותה מרק האם

מסכימה להתחתן אתו. "מסכימה" ענתה קתי "אמנם אתה עני, אבל צנוע, טוב לב וחרוץ". הם התחתנו. קתי דואגת לבית, חולבת פרות, עוזרת לבעלה בגן. ואם מרק מרוויח קצת כסף, הוא מוסר אותו לקתי והיא שמה במטפחת ומטמינה תחת הכסת. כעבור שנה נולד להם הבן הבכור. אז קתי הוציאה את המטפחת, נתנה את הכסף למרק ואמרה: "יש לך עכשיו בן. אנו חייבים להקים משק גדול כדי לחיות בנחת ולא לדאוג לעתיד. בהתחלה צריך לקנות עוד חלקת אדמה. שמעתי אתמול איך האלמנה גורני אומרת שלקרוב שלה הרבה אדמה, והוא רוצה למכור שדה אחד. אתה מכיר אותו, הוא נקרא "שדה האווז", והוא מעבר לנחל, קרוב להר. לך עכשיו אליהם ותגיד: 'אתה מוכר – אני קונה', מובן, אם המחיר יתאים." מרק לקח את הכסף והלך לקרוב של

אדם.
הענק החמיר פנים.

"זה שדה שלי" צעק "תגמור לחרוש ותסתלק.
אני בעל הבית כאן!"

האלמנה גורני. הם הסכימו על המחיר
ולקראת ערב מרק היה כבר לבעל שדה
האווז.
"יפה" אמרה קתי כשהוא חזר וסיפר על
הרכישה "עכשיו תחרוש את שדה האווז,
תזרע, ונחכה ליבול. תוך שלוש שנים נחסוך
די כסף כדי לקנות עוד חלקה."
למחרת יצא מרק לחרוש את שדה האווז,
מרוצה מאוד מעצמו ומאשתו קתי החכמה.
הוא עבד כל השבוע, לא חסך כוח וכשגמר
לחרוש את התלם האחרון ראה פתאום ענק,
גבוה ורחב גוף, מכוסה בפרווה פרועה. הענק
הלך, מעד, קם שוב, והביט על מרק בעיניים
קטנות, צהובות.
מרק מיד ידע מי זה. זה היה הענק
מהוטשייר, חצי אדם, חצי חיה. בילדותו אמא
סיפרה לו על יצורים כאלה, שהם ערמומיים,
חזקים ורעים מאוד.
"שלום לך, ענק" אמר מרק בנימוס.
אמא תמיד אמרה לו שנימוסים מיפים בן

למחרת הענק חיכה למרק בשדה האוּוּז,
הביט על האדמה השמנה השחורה וחיך.
חשב שמרק בוודאי נבהל, לא חושב יותר על
החלקה ואולי שכח אותה לגמרי.
אבל מרק הופיע, פנה לענק ואמר:
"השדה שלי. קניתי אותו אצל הקרוב של
האלמנה גורני בכסף שלי, ומחר אלך לבית
המשפט ונתחיל להתדיין."
הענק גירד את פדחתו, שם איפה שהשכל
אצל יצור חכם, והתחיל לשכנע את מרק:
"אני שונא את הדיונים המשפטיים. עד
שהתדיינות תיגמר כל הכספים שלנו ילכו
לכיסוי הדיונים. אולי נסתדר? אולי ביחד נעבד
את בשדה הזה. נכון שזה רעיון טוב, הא?
והיבול נחלק חצי-חצי."
"על כך צריך לחשוב" ענה מרק "בוא הנה
מחר בבוקר ואתן לך תשובה."
בערב הוא סיפר לקתי מה הציע הענק. וקתי
מנענעת את העריסה וחושבת איך להַעֲרִים
על הענק.

בפראות נהם על מרק ונעלם.
"זה סיפור" חשב מרק. הוא גמר לחרוש וחזר
הביתה לספר לקתי מה קרה.
קתי נענעה את העריסה, וכששמעה על

הענק התחילה לחשוב.
"מחר תחזור לשדה" אמרה בסוף "ואם הענק
יופיע תסביר לו כי קנית את השדה אצל
הקרוב של האלמנה גורני, ושמחר תלך לבית
המשפט ותתחיל בהתדיינות אתו.

"אמור לו כי אתה מסכים" אמרה בסוף "ואחר כך שאל איך הוא רוצה להתחלק ביבול. האם ירצה את היבול שמעל האדמה או זה שמתחת האדמה, הירק או השורשים. אבל תזכיר לו – שיבטיח לקיים את ההסכם. מילה חשובה יותר מכסף."

מחר הענק שוב חיכה למרק, הסתכל על השדה החרוש ומחייך הערמומיות. איך שלא יהיה, הוא יצליח להערים על מרק. היבול יהיה שלו. הוא יידע לסובב את מרק סביב האצבע.

"אני מקבל את הצעתך" אומר לו מרק "אבל זכור, אתה חייב לקיים את מילה שלך. ומה אתה רוצה לקחת בסתיו – מה שלמעלה או מה שלמטה, את ירק או את השורשים?"

שוב גירד לו ראש הענק, עיניו הקטנות בדקו את השדה.

"אקח את מה שלמעלה" החליט "תאסוף את היבול ובסתיו אבוא לקחת את החלק שלי."

"שייקח את ירק" אמרה קתי כששמעה ממרק

מה בחר הענק "השנה תזרע תפוחי האדמה בשדה האווז."

ומרק כך גם עשה. זרע תפוחי אדמה, עשב בין השורות, ונתקבל יבול תפודים יפה, כפי שעוד לא היה בסביבה.

הוא חפר כבר את השיח האחרון כשהגיע הענק, עוד יותר גדול, עוד יותר שער מקודם. "באתי לקחת את החלק שלי" אמר בחיך זדוני.

"בהחלט, בהחלט!" ענה לו מרק בנימוס. אמא אמרה תמיד שנימוסים מיפים את בן האדם.

"קח, בבקשה, את החלק העליון שלך, אסוף את כל הירק הזה. אני מסתפק בפקעות."

הענק כבר לא חייך יותר, הוא גירד את ראשו, החמיר את פניו והביט על תפוחי האדמה, היפים, נקיים, ללא פגם כלשהו.

הוא הסתכל על הירק שנשאר וראה שאין מה לעשות. את ההסכם צריך לקיים.

"טוב" אמר "אבל בפעם הבאה נעשה אחרת."

"פעמיים רימית אותי" מלמל "בפעם השלישית לא תצליח. הפעם נזרע חציר ונקצור ביחד. ייקח כל אחד כמה שיצליח לקצור."

"פעמיים הערמנו עליו" אמר מרק לקתי כשחזר הביתה "אך אני חושש שהפעם הוא ייקח מאתנו את השדה. הרי הוא שלוש פעמים גדול ממני ושש פעמים חזק יותר. איך אוכל להתמודד מולו? אני אקצור מטר

אתה תיקח את החלק העליון ואני את השורשים. כשהיבול יבשיל אבוא לקחת את החלק שלי."
"אז הוא יקבל שורשים" חייכה קתי "הפעם תזרע חיטה בשדה האווז."

מרק עשה כך. הוא חרש את השדה, זרע חיטה, ובסתיו הוריד יבול כפי שעוד לא היה בסביבה. הוא קצר את שורות האחרונות כשהגיע הענק, עוד יותר גדול, עוד יותר שעיר, עוד יותר חזק.

"באתי לקחת את חלקי" אומר ושוב מחייך בערמומיות.

"בוודאי, בוודאי" עונה לו מרק בנימוס. אמא תמיד אמרה שנימוסים מיפים בן אדם. "קח את השורשים, בבקשה, אני מסתפק בשיבולות."

הענק הפסיק לחייך, גירד את ראשו, החמיר את פניו. השיבולות כל כך יפות, זהובות, ומרק ייקח את הכל, ולו נשאר רק השורשים. ואין מה לעשות. צריך לקיים את ההסכם.

והוא מאה."

"שום ענק לא ייקח מאתנו את שדה האווז"
אמרה קתי בתוקף "מחר אני חובצת חמאה
ואוכל לחשוב איך להינצל מהענק."

למחרת קתי הורידה את השמנת מהחלב,
שמה במחבצה והתחילה בעבודה. ותוך כדי
כך מפעילה את השכל שלה.

גמרה לחבוץ, הוציאה את החמאה, חילקה
יפה לקוביות, וכשמרק חזר בערב הודתה
שעדיין אינה יודעת איך לגבור על הענק
החמדן.

"אבל אל תדאג" אמרה "מחר אני מכינה
מרקחת דומדמניות ואמצא רעיון כלשהו."
למחרת בבוקר יצאה לגן, הורידה גרגירים
מהשיחים, חתכה את הגבעולים, שמה לתוך
סיר גדול, הוסיפה סוכר, העמידה על האש
ובעצמה התחילה לחשוב על הענק.

בערב חזר מרק מהעבודה והיא שוב הודתה
שלא מצאה כל פתרון.

"אך אל דאגה" אמרה "מחר אני רוצה לטוות

צמר. לילדים דרושים בגדים חמים לחורף,
ובוודאי יבוא לי רעיון כלשהו."

למחרת התיישרה לטוות, מניעה ברגל את
גלגל הטוויה. יוצא חוט ישר, דקיק, יפה.
אפשר כבר לצבוע, לייבש ולארוג. וקתי
מביטה איך הגלגל מסתובב ופתאום נעשה
לה קל על הנשמה. כעת היא כבר יודעת איך
להציל את שדה האווז מהחרמש של הענק.
כשבעלה חזר בערב אמרה לו קתי:

"מחר תלך העירה לנפח סטיו השמן. בקש
שסטיו יחשל לך חמישים מוטות ברזל עבים.
ואחר כך, לפני שהחציר ינבט, תקע את
המוטות בשדה האווז מהצד שמשם יתחיל
הענק לקצור."

וכך גם עשה מרק. הוא הביא חמישים מוטות
ברזל מהנפח, ובקיץ, לפני שהעשב עוד צמח,
תקע אותם בקצה השדה. העשב נבט, גדל,
כיסה את המוטות. בסתיו קם מרק בבוקר,
השחיז היטב את החרמש שלו ויצא לשדה
האווז.

כשהגיע, הענק כבר עמד שם. הוא היה עוד יותר גדול, עוד יותר שעיר, תחת החגורה תקע אבן השחזה גדולה ובעיניים ערמומיות

מביט על מרק. ובידיו החזיק חרמש גדול פי שלושה מהחרמש של מרק. "מי שבא ראשון מתחיל מהקצה הקרוב" אומר, וחושב שמרק צריך ללכת לקצה שני, יתעייף ויהיה לו פחות כוח לקצור.

"אתה מוכן?" קרא כשמרק הגיע לקצה שני של השדה. ובלי לחכות לתשובה, במכה אחת קצר עשב, שמרק לא היה מספיק לקצור ברבע שעה. "הה-הה" שמח. לקח עוד תנופה וקצר עשב כפי שמרק לא היה מספיק לקצור בחצי שעה. "הו-הו!" צחק שוב. לקח תנופה נוספת, אך הפעם החרמש נתקל במוט הברזל, המוטמן בתוך העשב הסמיך. "הצמחים קשים כאן כל כך!" קרא הענק, הוציא את אבן השחזה מהחגורה והתחיל להשחז את החרמש. שוב לקח תנופה, ושוב החרמש עלה על ברזל. הוא לקח את האבן והשחז שנית את החרמש. וכך המשיך - נותן מכה ומשחז שוב, מכה ומשחז. הוא התחיל להזיע, חם לו. הסתכל קדימה וראה שבינתיים מרק בשקט ובקצב אחיד קוצר את העשב, החציר נשכב ימינה ושמאלה בשורות ישרות. "הי!" קרא הענק "תעצור! עוד לא ראיתי אף

של הענק תלה באסם יחד עם זה שלו.
מאז באו אנשים מהסביבה לראות את
החרמש של הענק מהוטשייר, והוא עדיין
תלוי שם באסם.

פעם חציר כזה. הוא כמו ברזל. החרמש לא
לוקח אותו. עוד מעט לא יישאר מהלהב דבר.
ננוח קצת עכשיו!"

"לנוח?" קרא לו בחזרה מרק "הרי רק
התחלנו. חכה, כשתגיע השעה אחת-עשרה,
אז ננוח. ועכשיו עוד לא שמונה אפילו. אבל
תנוח אם אתה רוצה." ומרק המשיך לקצור,
והעשב שוב התחיל ליפול מימין ומשמאל.
הענק התרגז מאוד כששמע שרוצים לעבוד
עוד שלוש שעות. הוא זרק את החרמש שלו
למרחק וצעק בקול גדול:

"תיחנק עם השדה שלך! שום דבר טוב לא
צומח עליו. העשב כמו ברזל! לא אשים עליו
יותר את רגליי. נמאס לי השדה הזה וגם
אתה נמאסת!"

הוא נהם ברוגז ונעלם. ויותר כבר לא ראו
אותו בסביבה. ומרק חייך והמשיך לקצור.
גמר לקצור את השדה, לקח את החרמש
הגדול של הענק וחזר הביתה. שם סיפר
לקתי איך הכל הסתדר לטובה. את החרמש